

POSTANOWIENIE

29 maja 2026 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Grzegorz Misiurek

na posiedzeniu niejawnym 29 maja 2026 r. w Warszawie
w sprawie z wniosku S.S. i L.S.
z udziałem Gminy J., Powiatu [...] - Zarządu Dróg Powiatowych
i Skarbu Państwa - Starosty Powiatu [...]
o ustanowienie służebności drogi koniecznej,
na skutek skargi kasacyjnej Gminy J.
od postanowienia Sądu Okręgowego w Rzeszowie
z 11 czerwca 2024 r., V Ca 190/24,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. orzeka, że wnioskodawcy i uczestnicy ponoszą koszty postępowania kasacyjnego związane ze swoim udziałem w sprawie.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Skarżąca wniosła o przyjęcie skargi do rozpoznania w oparciu o czwartą z wymienionych przesłanek.

Zgodnie z utrwalonym stanowiskiem judykatury, odwołanie się do przesłanki oczywistej zasadności skargi kasacyjnej wymaga przedstawienia, w czym wyraża się „oczywista zasadność” skargi oraz argumentacji wykazującej, że istotnie skarga jest oczywiście uzasadniona. Chodzi tu o wykazanie kwalifikowanej postaci naruszenia prawa materialnego lub procesowego, polegającej na jego oczywistości widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (zob. m.in. postanowienie SN z 23 listopada 2011 r., III PK 44/11, nie publ.). Celem sformułowania powyższej przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania nie jest wykazanie jedynie oczywistego naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego, lecz sytuacji, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia (zob. m.in. postanowienie SN z 6 listopada 2012 r., III SK 16/12, nie publ.).

Skarżąca, uzasadniając wskazaną przesłankę, ograniczyła się do lakonicznego stwierdzenia, że została ona spełniona wobec oparcia zaskarżonego rozstrzygnięcia na wadliwej opinii biegłego geodety, co miało stanowić – w jej ocenie - naruszenie art. 233 k.p.c. i art. 145 § 2 i 3 k.c.

W postępowaniu kasacyjnym nie można skutecznie kwestionować prawidłowości ustaleń faktycznych, co zostało zastrzeżone wyraźnie w art. 398¹³ § 2 k.p.c. Nie można zatem uznać tak skonstruowanej skargi kasacyjnej za oczywiście uzasadnioną.

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 520 § 1 k.p.c.

Grzegorz Misiurek

(M.M.)

[a.ł]